

Alex Donovici

Ilustrații de
Stela Damaschin-Popa

TUP

ȘI PĂDUREA ÎNCREMENITĂ

Cartea a treia

MAIONEZĂ ȘI VITEZĂ

— Domnule Fulger! Domnule Fulgeer!

Țup stătea în fața cochiliei domnului Fulger și îl striga. Domnul Fulger nu era afară, era în casă. Adică în cochilie, mă înțelegeți. Lui Țup îi era dor de el pentru că fusese plecată de Crăciun acasă la mama, unde veniseră și frățiorii ei și petrecuseră împreună restul iernii. În zilele foarte reci în care nu ieșeau afară să se joace, Țup citise cărți despre samurai. Așa aflate despre ei că erau luptători incredibil de curajoși, tare pricepuți la lupta cu sabia, că erau foarte disciplinați, nu se temeau de nimic și și-ar fi dat viața pentru onoare ori pentru Shogunul lor. Shogunul era un fel de rege din Japonia, pe care ei, samurarii, îl apărau. Țup citise că existaseră și femei samurai, cam puține, ce-i drept, și era sigură că dacă s-ar fi născut cu vreo 300 de ani mai devreme ar fi fost și ea o puiută samurai.

Acum se întorsese însă acasă și voia să își viziteze prietenii. Sper că nu i-ați uitat pe înțeleptul bufnițoi Buhu-Pădurii, pe inimosul pui de cioară Zăpadă, pe cochetul curcan Gelu, curajosul corb Tor și pe cel

mai rapid melc din lume, domnul Fulger. Melcul stătea cel mai aproape de cuibul ei, așa că oprise prima dată la el.

Dar ceva nu era în regulă. Cochilia domnului Fulger, de obicei bine spălată și lustruită, era acum prăfuită și... pătată de păsările ce-și aveau cuibul deasupra lui. Ba chiar un păianjen își prinsese de ea un colț al pânzei, semn că domnul Fulger nu se mișcase de acolo zile bune. Țup se îngrijoră. Dacă se întâmplase ceva cu vitezomanul ei prieten? Poate era bolnav... Chiar grav bolnav!

— Domnule Fulgeer! Ieșiți din cochilie, vă rog! Nu plec de aici până nu vă văd! Vreau să știu că sunteți bine! strigă Țup cât putu de tare.

Dar melcul tot nu răspundea. Atunci micuța ciocărlie se apropie de cochilie și bătu zdravăn în ea cu ciocul: CIOC, CIOC, CIOC. Lipi urechea de cochilie și ascultă cu atenție. I se păru că aude ceva. Aha, melcul trăia, era acolo, mișca! Bătu mai tare: CIOC, CIOC, CIOC, CIOC.

Se auziră din nou niște zgomote, apoi vocea domnului Fulger răsună nemulțumită:

— Pleacă, am treabă!

După care melcul mormăi încetișor...

— Maioneză și viteză, maioneză și viteză...

„Ce a spus?!“ se miră Țup. „Maioneză și viteză?! Ce-o fi asta? Aoleu, nu se poate, domnul Fulger și-a pierdut mințile! A înnebunit melcul! Trebuie să-l văd, trebuie să-l văd!“ Și ciocăni din nou cu atâta putere, încât se temu că ori își va sparge ciocul, ori va găuri cochilia. Abia atunci domnul Fulger începu să-și scoată capul afară.

Însă... îi era tare greu s-o facă. Cel mai rapid alergător dintre toți melcii pădurii abia ieșea din propria cochilie. Până la urmă scoase cu greu capul, iar Țup se îngrozi. Melcul era palid la față ca o stafie, ochii îi erau umflați și roșii, iar el era... cum să vă spun... tare rotund. Ce mai, se îngrășase îngrozitor. Obrajii îi erau ca două bile și o gușă măricică începuse să îi acopere pieptul. Cum scoase capul afară închise repede ochii și strigă:

— Ce e cu lumina asta? Stingeți-o rapid! A explodat Soarele? E prea luminos, să-l dea cineva mai încet, nu văd nimic, mă orbește! A, tu erai, fetițo? Iar mă deranjezi? Nu ai venit într-un moment bun, sunt foarte ocupat cu... ceva.

Apoi bombăni din nou:

— Maioneză și viteză, maioneză și viteză, maioneză și viteză...

— Domnule Fulger, ce s-a întâmplat cu dumneavoastră? Bună ziua! Sunteți bine? Nu știu cum să vă spun ca să nu vă supărați... Mai bine vă spun direct: nu arătați bine deloc! Ba chiar arătați îngrozitor! Sunteți alb cu ochii roșii și foarte gras. Aveți capul ca o cireasă albă, nu e normal să arătați așa, domnule Fulger!

— Ce vrei să spui, fetițo? Mă simt excelent! Mai bine ca niciodată, hehe!

— Ați mai alergat prin pădure?

— De ce aș alerga prin pădure când pot foarte bine să alerg în casă? Pe loc. E mult mai comod și mai interesant. În plus, nu mai trebuie să concurez cu mototolul de iepure, pentru că pot concura cu cele mai rapide animale din lume.

— Mă iertați... Unde?

— Unde ce?

— Unde concurați cu cele mai rapide animale din lume?

— Cum unde, în casă!

— La dumneavoastră?

— Păi, doar nu la tine, hehe!

— Dar ce animale încap la dumneavoastră în casă? Și unde puteți fugi cu ele acolo, în cochilie? Animale foarte mici? Insecte?

Alex Donovici

Ilustrații de
Stela Damaschin-Popa

TUP

IMPOSIBIL E DOAR UN CUVÂNT

Cartea întâi

DIMINEAȚA ÎN CARE LUMEA S-A SCHIMBAT

Copii, dacă v-aș spune că un pui de ciocârlie născut fără aripi a salvat viața tuturor animalelor dintr-o pădure, m-ați crede? Da, chiar așa a fost. Iar dacă sunteți curioși să aflați ce s-a întâmplat, așezați-vă confortabil și ascultați povestea lui Țup.

A fost odată ca niciodată o pădure mare și frumoasă, din care oamenii încă nu tăiaseră copacii și unde animalele și păsările trăiau fericite. La marginea unui luminiș își avea cuibul o ciocârlie. Da, o ciocârlie, acea pasăre micuță care cântă atât de frumos cum puține păsări o pot face. În fiecare dimineață, ciocârliia zbura sus, sus de tot, cât mai aproape de soare, și cânta. Soarele era fericit să o audă de fiecare dată când răsărea și, drept mulțumire, lumina cu bunătate pădurea și îi învăluia viețuitoarele cu razele lui calde.

Ciocârliia cânta cu atât mai frumos cu cât era mai fericită. În cuib avea șase ouă de care avea grijă ca de ochii din cap și abia aștepta ca din ele să iasă puii. Minunea s-a întâmplat într-o dimineață, chiar după

ce pasărea îi cântase, ca de obicei, soarelui. Puii au început să iasă unul câte unul din ouă, să ciripească vioi și să întindă cioculețele flămânde după mâncare. Dar nu toți. Doar cinci. Cel de-al șaselea ou se mișca prin cuib, se rostogolea, ca și cum puiul din el încerca din răputeri să-i spargă coaja, dar nu avea forța s-o facă. Ciocârlia îl privea îngrijorată, cu sufletul la gură. Mă iertați, la cioc. S-a hotărât să ajute puiul să iasă la lumină și a lovit cu grijă coaja oului, ca s-o spargă. O bucată de coajă s-a desprins și ciocârlia a văzut

fericită cum ultimul său puiuț, o fetiță-ciocârlie, scoate căpșorul la lumină. Dar tot nu putea să iasă din găoace, așa că mama ei a luat una câte una bucățile de coajă din jurul ei, iar puiuța s-a eliberat în sfârșit. În acel moment, bucuria s-a transformat în durere. Deși ciripea veselă, micuța ciocârlie nu avea aripioare, iar piciorușele îi erau scurte, mult prea scurte. Frățiorii ei săreau veseli prin cuib, dar ea abia se mișca.

Ca o mamă bună, ciocârlia a încercat să aibă grijă de toți puii. Chiar dacă cei cinci cu aripioare fugeau care încotro și cea mică stătea mai mult în cuib. În fiecare dimineață, mama le aducea semințe și își hrănea toți puii, rând pe rând, ca să nu rămână flămând niciunul dintre ei. Seara le cânta tuturor înainte de culcare.

BUHU, SPAIMA PĂDURII

Micuța era prima care îi ieșea mamei în întâmpinare de fiecare dată când se întorcea la cuib. Țopăia veselă pe piciorușele ei scurte, așa că ciocârlia i-a dat numele Țup.

Într-o zi, Țup a întrebat:

— Mami, tu în fiecare dimineață îi cânti soarelui?

— Da, Țup, în fiecare dimineață.

— De ce?

— Îi mulțumesc pentru lumina și căldura pe care ni le dă, pentru că suntem împreună, îi mulțumesc pentru ziua care începe și pentru că a mai trecut o noapte în care am scăpat de Buhu-Pădurii.

— Ce e... Buhu-Pădurii?

— Buhu-Pădurii este o umbră înspăimântătoare, mare, neagră, cu doi ochi rotunzi care aruncă parcă flăcări în întuneric. Are gheare lungi, puternice, și un cioc ascuțit. În fiecare noapte, Buhu-Pădurii mănâncă animaleuțele și păsările mici care nu stau cumiți în cuiburile lor.

— Ai văzut chiar tu, mami, că face ceva atât de îngrozitor?

— Ooo, dacă vedeam nu cred că mai eram aici. Nu, nu am văzut, dar toată lumea din pădure știe asta. Păziți-vă de Buhu-Pădurii!

Țup și frățiorii ei ascultau înfricoșați. Se bucurau că o au pe mămica lor să-i apere, să le spună când trebuie să se adăpostească în cuib sau când pot să iasă la joacă.

Dar ciocârliei îi era tot mai greu să aibă grijă de toți puii. Cei cu aripioare începuseră să se joace în afara cuibului tot mai des, să bea roua căzută pe frunze sau să prindă furnicuțe. Puișorul fără aripi abia reușea, cu piciorușele lui scurte, să iasă până la marginea cuibului, unde, într-o ghindă spartă, mama îi strângea rouă. Cu sufletul zdrobit, ciocârlia și-a dat seama că nu va reuși să aibă grijă de toți puii. Dacă ar fi stat lângă puișorul neajutorat ca să aibă grijă de el, nu ar fi putut să îi supravegheze pe frățiorii lui. Căci ei erau toți cam neastâmpărați, așa cum sunt copilașii, și ar fi intrat mereu în bucluc.

Avea de ales între a salva o viață, viața lui Țup, sau viețile celorlalți cinci pui.

Alex Donovici

Ilustrații de
Stela Damaschin-Popa

SALVATOAREA IERNII

Cartea a doua

IARNA NU MAI VINE

Domnul Fulger, melcul, intră cu viteza unui glonț în poienița unde Țup își făcea gimnastica de dimineață. Da, Țup făcea gimnastică în fiecare zi pentru că așa învățase de la Buhu-Pădurii că e sănătos. Și da, de-o vreme, domnul Fulger circula prin pădure doar cu mare viteză, dar asta nu mai mira pe nimeni. Dovedise că poate fi ultrarapid atunci când îi chemase pe castori ca să îl elibereze pe Buhu-Pădurii de sub stejarul căzut peste el. Acum însă, toată pădurea aștepta cu sufletul la gură rezultatul luptei dintre domnul Fulger și urs. Vă amintiți că, la finalul primei povești, melcul se grăbea spre locul în care urma să se ia la trântă cu ursul? Ei bine, chiar așa făcuse; și toți se temeau pentru ce i s-ar fi putut întâmpla dacă ursul, din neatenție, i-ar fi dat o labă peste ochi sau ar fi călcat pe el.

— Bună dimineața, domnule Fulgeer! îi strigă Țup cât putu de tare, pentru ca melcul să o audă în viteza lui fantastică și să aibă timp să frâneze.

— Iar tu, fetițo? strigă melcul în goana mare, cu buzele fâlfâindu-i ca două pânze de corabie din cauza vitezei. Stai să frânez!

Și puse o frână grozavă, care aruncă în stânga și în dreapta iarbă, pietricele și iscă un nor de praf. Opri fix lângă Țup, cât pe ce să dea peste ea.

Țup îl studie cu atenție. Căuta pe trupul lui urmele luptei cu ursul. Domnul Fulger slăbise un pic de la atâta alergătură, dar în rest nu avea nimic. Cochilia era întreagă, nu se vedea nicio urmă de zgârietură.

— Ce te uiți așa la mine, fetițo? Vezi să nu îți iasă ochii din cap ca la melc, hehehe! râse el tare amuzat de propria glumă.

Domnul Fulger își permitea să facă glume cu Țup, pentru că erau prieteni foarte buni de când salvaseră împreună pădurea. Iar Țup avea simțul umorului.

— Mă gândeam că dacă mai puneți multe frâne bruște n-o să mai rămână decât ochii și cochilia din dumneavoastră, domnule Fulger! îi replică Țup zâmbind.

— Ha, ha, ha, îmi place de tine, ești tot mai amuzantă pe zi ce trece! îi răspunse melcul.

— Domnule Fulger, mi-e și teamă să vă întreb... V-ați luptat cu ursul? Ursul e bine? Că pe dumneavoastră vă văd întreg...

— L-am iertat, fetițo. Când am ajuns la marginea pădurii, unde trebuia să ne înfruntăm, nu părea în apele lui. Era tare somnoros, căsca tot timpul, abia putea să mormăie. M-am gândit că ar fi trebuit deja

să-și înceapă hibernarea, doar era decembrie; și, după cum bine știi, urșii dorm iarna. Dar am mai văzut ceva: transpira de parcă o cascadă îi curgea de pe cap spre coadă. Vorba vine coadă, că sărmanul are un ciot amărât în loc de ea. Și pe asta aș fi înțeles-o, la cât de mare e blana aia de pe el. Chiar, tot timpul m-am întrebat de ce urșii nu au și o blană de vară. Așa, ca un costum de baie... În fine, tot nu era normal să curgă apele pe el în halul ăla, pentru că urșii nu transpiră nici când e caniculă. Dar... Chiar, ai observat că în pădure e tot mai cald?

Da, Țup observase. Și ea transpira, deși nici păsările nu transpiră de obicei. Și nu numai ea. Chiar dacă de câteva zile începuse luna decembrie, în pădure era tot mai cald. Când, de fapt, ar fi trebuit să se facă din ce în ce mai frig. Dar, lucru și mai ciudat, căldura nu venea de sus, de la soare. Mai ales că soarele nu prea se mai arăta, așa cum se întâmplă la începutul iernii. Și nici fierbinte nu mai era de mult. Zilele erau tot mai scurte, nopțile tot mai lungi, copacii se dezbrăcaseră de frunze, ghinda stejarilor căzuse, iar păsările călătoare plecaseră spre țările calde. Deși era cât pe ce să nu mai plece nici ele, văzând cât de cald este. Până la urmă s-au gândit că iarna cu zăpada ei va sosi în final, așa cum se întâmplă de când lumea, și au plecat.

Căldura venea de undeva din pădure, nu de la soare. Înainta încet, pe pământ, ca o ceață grea care mirosea ciudat. Era ceva tare neplăcut. Nu părea să fie fum, pentru că nu mirosea ca fumul. În pădure mai arsese rădăcinile de la fulgere, iar animalele știau cum miroase fumul. Dar ăsta nu era fum, era altceva. Era ceva care uscăse iarba, sufocase rădăcinile copacilor și urca încet spre coroana lor.

— Am observat, domnule Fulger. Și mie îmi este foarte cald, îi răspunse Țup. Știți că eu am cuibul pe pământ și, de câteva zile, nici măcar nu mai pot dormi în el. S-a încălzit atât de tare, încât simt că încep să fierb în cuib ca într-o oală. Și mă sufoc de la mirosul ăsta îngrozitor. În ultimele nopți m-a invitat Buhu-Pădurii să dorm în scorbură lui. Acolo e un pic mai răcoare, pentru că e deasupra pământului. Iar fumul ăsta sau ce-o fi el nu a ajuns încă până sus, la scorbură.

— Chiar, Buhu ce zice despre căldura asta?

— Nu știe nici el ce se întâmplă, dar crede că nu e bine deloc. Speră să vină odată frigul, să vină zăpada. Fără zăpada care să se transforme în apă, se va usca toată pădurea. Vor muri toți copacii, vom rămâne toți fără case, domnule Fulger. L-am lăsat dimineață în scorbură, căutând cărți despre posibile cauze ale acestei încălziri ciudate.